

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1414/2023
31.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Бранке Дражић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Данијел Винчић, адвокат из ..., против тужене Предшколске установе „Včielka“ из Бачког Петровца, чији је пуномоћник Елена Турањски, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3749/22 од 05.01.2023. године, у седници одржаној 31.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3749/22 од 05.01.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3749/22 од 05.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3749/22 од 05.01.2023. године, одбијене су жалбе и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1404/21 од 13.06.2022. године којом је, ставом првим изреке одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужилци за период од 01.02.2018. године до 31.10.2020. године исплати износ од 193.181,06 динара са законском затезном каматом од 01.04.2021. године па до исплате и износ од 27.234,86 динара на име законске затезне камате на износ главног дуга обрачунате од доспелости сваког појединачног износа до 31.03.2021. године и ставом другим изреке обавезана тужилца да туженој накнади парничне трошкове у износу од 9.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП ради уједначавања судске праксе и потребе новог тумачења права.

Одредбом члана 404. став 1. Закона парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би

могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву ради исплате неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора тако што је тужбени захтев одбијен као неоснован. Побижана одлука је у складу са закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 05.07.2022. године. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у складу су и са правним схватањем израженим у одлукима Врховног суда са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој парници о постојању права тужиље на исплату тражених накнада. Делом жалбених разлога указује се на евентуално учињену битну повреду одредаба парничног поступка из којих разлога се посебна ревизија не може изјавити, имајући у виду да се о основаности ових навода оцењује применом процесних закона.

Сходно изнетом, Врховни суд сматра да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 06.04.2021. године, а вредност предмета спора је 193.181,06 динара. Имајући у виду да се у конкретном ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд применом члана 403. став 3. ЗПП утврдио да ревизија тужиље није дозвољена.

На основу изнетог применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**